

РЕШЕНИЕ

№ 532

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7497** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал. 3 от Закона за държавната собственост (ЗДС) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба/искане на А. В. Б. и А. В. Ц. за отмяна на решение № 811 от 21.12.2013 г. на Министерския съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти - частна собственост за държавна нужда за изграждане на обект "С. скоростна тангента" от км. 0+000 до 16+400 /идентичен с км. 16+540/, участък от км. 0+000 до км. 15+100 на територията на област С. в частта му относно отчуждаване на имот с идентификатор 68134.8641.42 от КККР на [населено място] с площ от 2478 дка, находящ се в землището на В., Столична община. Искането се основава на чл. 39, ал. 3 от ЗДС, като се изтъква, че към настоящия момент предвидения в закона срок е изтекъл, но искателите, като собственици на имота не са получили обезщетение за отчуждаването. Сочи се, че обезщетението е изплатено на наследниците на М. М. М., чието право на собственост е отречено с влязло в сила решение №5709/03.05.2016 г., постановено по гр. д. №4658/2015 г. по описа на Софийския районен съд. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се уважаване на искането и присъждане на разноски.

Ответникът – Министерския съвет на Република България, чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост на искането, доколкото не са налице фактическите и правните основания, уредени в чл. 39, ал. 3 от ЗДС.

Искателите не са адресати на оспорената част на решението на Министерския съвет, за тях то не поражда неблагоприятни правни последици, поради които и спрямо тях не е налице правен интерес от неговото оспорване. Алтернативно, намира искането за неоснователно по съображения изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Заинтересованата страна Министъра на регионалното развитие и благоустройството изразява писмено становище за недопустимост на жалбата на основание чл. 159, т. 6 от АПК. Изтъква наличието на влязло в сила решение № 6953/09.06.2020 г. по адм. д. №11486/2019 г. на Върховния административен съд. Алтернативно, счита искането за неоснователно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Министъра на финансите не изразява становище по искането.

Заинтересованата страна Агенция „Пътна инфраструктура“ изразява писмено становище за недопустимост и неоснователност на жалбата.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства се установява следното от фактическа страна:

С Решение № 811 от 21.12.2013 г. на Министерския съвет на Република България (обн. ДВ, бр. 2 от 2014 г.) са отчуждени имоти, попадащи в трасето на обект: „С. скоростна тангента” от км 0+000 до км 16+400/16+540. Сред тези имоти е и имот с идентификатор 68134.8641.42 в землището на[жк]. В списъка – приложение към решението така посочения имот е записан под № 20, със собственик М. М. М. и с площ от 2578 декара. Определеното обезщетение е в размер на 51 668 лева.

Решението, в частта му относно имот с идентификатор 68134.8641.42 е обжалвано от наследниците на М. М. по реда на чл. 38, ал. 1 от ЗДС. С решение №4210/16.04.2015 г., постановено по адм. дело №1609/2014 г. по описа на Върховния административен съд, влязло в сила на 16.04.2015 г., оспорването е отхвърлено.

С молба-уведомление вх. №94-001078/29.01.2015 г., адресирана до Агенция „Пътна инфраструктура”, А. Б. и А. Ц. са уведомили инвеститора, че процесният имот е тяхна собственост, придобит на основание наследство и давностно владение. С молбата са заявили, че наследниците на М. М. не са правоимащи лица и не следва да получат определеното в решението на Министерския съвет обезщетение. Поискали са да им бъде изплатено следващото се обезщетение за отчуждения имот.

С писмо изх. №148М-94/70 от 30.11.2016 г. заместник-областният управител на Област С. е уведомил А. Б. и А. Ц., че към 09.06.2015 г. сумата определена за изплащане на обезщетението е преведена от АПИ на Област С.. Към преписката е представено Удостоверение изх. №18587/19.05.2015 г. на Службата по вписвания [населено място], видно от което, за имота към тази дата няма вписана искова молба. Според писмото, с платежни нареждания от 30.07.2015 г. сумата, предвидена като обезщетение за отчуждения имот е преведена на наследниците на М. М..

Със заявление с вх. №94АА/05.09.2018 г. по описа на областната администрация на област С. А. Б. и А. Ц. отново заявяват правата си на собственици върху имот с идентификатор 68134.8641.42, като се позовават и на влязло в сила на 21.03.2018 г. решение №5709/03.05.2016 г., постановено по гр. дело №4658/2015 г. по описа на Софийския районен съд, с което е признато за установено по отношение на А. Б. и А. Ц., че наследниците на М. М. не притежават право на собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.8641.42.

В административната преписка е налично и Удостоверение за вписвания, отбелязвания и заличавания за имот, изх. №43368/21.09.2018 г. на Агенцията по вписванията, от което е видно, че за процесния имот в книгата за отбелязвания по вписани иски молби има отбелязване с вх. рег. №31113/18.05.2018 г. том 29, канцеларско дело 2283/18.05.2018 г. и вписана искова молба вх.рег. №28207/20.05.2015 г., том 6 88/2015.

Със заявление с вх. № 94-00-2443/05.06.2015 г. наследниците на М. М. са поискали изплащане на предвиденото обезщетение за отчуждения имот. За доказване на собствеността върху него е представено решение №4451/ 02.12.2009 г. на ОСЗ - К., издадено на основание чл.18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ, влязло в сила на 05.04.2010 г., за възстановяване правото на собственост върху поземлен имот стар № 024042 /идентификатор 68134.8641.42/, в землището на „В.“, както и скица на имота.

На 20.07.2015 г. комисия за разглеждане на преписки по реда на глава III от ЗДС е взела решение определеното в решение № 811 от 21.12.2013 г. на Министерския съвет обезщетение да бъде изплатено на наследниците на М. М., което е и направено на 30.07.2015 г.

Със заявление вх.№94АА/41/05.09.2018 г. до областния управител на област С., А. Б. и А. Ц. за поискали да им бъде заплатено дължимото обезщетение, определено с решение № 811/21.12.2013 г. на Министерския съвет. С писмо изх. № ОА23-676/06.11.2018 г. на областния управител на област С. е отказано заплащане на търсеното обезщетение за имот с идентификатор 68134.8641.42 с мотив, че същото е изплатено, съгласно решение № 811/21.12.2013 г. на Министерския съвет, на наследниците на М. М., които са представили доказателства за правото им на собственост.

Отказът на областния управител на област С. е оспорен по съдебен ред. С решение № 4991/15.07.2019 г., постановено по адм. д. №11305/2018 г. оспорването е отхвърлено. Решението е оставено в сила с решение № 6953/09.06.2020 г., постановено по адм. дело № 11486/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните превни изводи:

Решението, чиято отмяна по реда на чл. 39, ал. 3 ЗДС се претендира от А. Б. и А. Ц. е влязъл в сила административен акт, който не е бил оспорен пред съда от тях в законоустановения срок. В него, като собственик на отчуждения имот с идентификатор 68134.8641.42 в землището на В. е посочен М. М., поради което именно на него, респ. на неговите наследници се дължи и определеното с решението парично обезщетение. След като в процесния административен акт А. Б. и А. Ц. не са посочени като собственици на отчуждения имот, то същите не могат да претендират и отмяна на отчуждаването при условията на специалната разпоредба на чл. 39, ал. 3 от ЗДС /визираща правната възможност на собственика, от когото имота е отчужден, ако не бъде обезщетен в шестмесечен срок от влизането на акта в сила, да поиска от съда отмяна на отчуждаването/. В тази връзка следва да се отбележи, че по делото не са наведени твърдения, нито са представени доказателства, установяващи А. Б. и А. Ц., в срока и по реда на приложимите в случаи като процесния, разпоредби на чл. 99 и сл. от АПК да са поискали отмяна на влезлия в сила административен акт.

Разпоредбата на чл. 39, ал.3 от ЗДС регламентира самостоятелно субективно право на лице, материално засегнато от отчуждително производство, чийто имот е предмет на

отчуждаване и то има качество на собственик на същия, да поиска отмяна на отчуждаването на имота, ако в 6 месечен срок от влизане в сила на административното или съдебното решение за отчуждаване, не бъде обезщетено.

Правото да се иска отмяна на отчуждаването следователно принадлежи на собственика на имота, т.е. на лице, чиито права на собственост към момента на отчуждаване обективно са съществували и са засегнати от отчуждителното производство. Правният интерес на лицата да искат отмяна на отчуждаването по реда на чл. 39, ал.3 от ЗДС произтича от материалноправното им качество на собственици на имотите към момента на отчуждаването

Тъй като в Решение № 811 от 21.12.2013 г. на Министерския съвет А. Б. и А. Ц. не са посочени като собственици, спрямо тях не е възникнало и задължение за обезщетяване. Поради това, неизплащането на определеното обезщетение на тях, не поражда в тяхна полза субективното право да искат отмяна на решението за отчуждаване на основание чл. 39, ал. 3 от ЗДС. Претенциите им могат да бъдат защитени в производството по общия исков ред срещу лицата получили реално паричното обезщетение.

С направените от А. Б. и А. Ц. твърдения в искането всъщност се цели осъществяване на косвен съдебен контрол върху законосъобразността на решение № 811 от 21.12.2013 г. на Министерския съвет, с което е извършено отчуждаването на имот от друго физическо лице и му е определено обезщетение като собственик. Това обаче е недопустимо да се извършва в настоящото съдебно производство, тъй като чл. 17, ал. 2 от ГПК не е приложим. Съгласно ТР № 5 от 20.07.2010 г. на ВАС по ТД № 2/2010 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС решенията на МС, в които не е посочен действителния собственик на отчуждавания имот и е нарушен чл. 34б, ал. 1 от ЗДС, не са нищожни, а незаконосъобразни, поради което оспорването им следва да стане в преклузивния срок по чл. 38, ал. 1 от ЗДС. Така е, защото собствениците на отчуждавания имот са страна в административното производство по отчуждаване, отчуждаването накърнява правната им сфера и за тях е налице признат правен интерес да искат защита от съда чрез оспорване на решението на Министерския съвет поради неизпълнение на изискванията на чл. 34б, ал. 1 от ЗДС за посочване имената им като собственици. В случая обаче А. Б. и А. Ц. са пропуснали да оспорят в срок административния акт. След влизане в сила на решението за отчуждаване и определяне на обезщетението, то става изпълнително основание относно дължимото парично обезщетение, а изпълнението се дължи спрямо адресата на административния акт, в случая М. М. М.. В този смисъл решение № 4843 от 08.04.2013 г. по адм. д. № 7492/2012 на Върховния административен съд.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира жалбата/искането за неоснователна, което налага отхвърлянето ѝ.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответникът следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, съобразно установения минимален размер по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ връзка с чл. 37 ал. 1 от Закона за правната помощ. На основание чл.143, ал. 3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноски по делото. Такива са поискани своевременно от пълномощника на заинтересованата страна Министъра на регионалното развитие и благоустройството, които следва да бъдат присъдени за юрисконсултско възнаграждение, съобразно установения минимален размер по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ връзка с чл. 37 ал. 1 от

Закона за правната помощ.

С оглед на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 56-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба/искане на А. В. Б. и А. В. Ц. за отмяна на решение № 811 от 21.12.2013 г. на Министерския съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти - частна собственост, за държавна нужда за изграждане на обект "С. скоростна тангента" от км. 0+000 до 16+400 /идентичен с км. 16+540/, участък от км. 0+000 до км. 15+100 на територията на област С. в частта му относно отчуждаването на имот с идентификатор 68134.8641.42 от КККР на [населено място] с площ от 2478 дка, находящ се в землището на В., Столична община.

ОСЪЖДА А. В. Б. и А. В. Ц. разноси да заплатят на Министерския съвет на Република България разноси по делото в размер на 100 (сто) лева.

ОСЪЖДА А. В. Б. и А. В. Ц. разноси да заплатят на Министерството на регионалното развитие и благоустройството разноси по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: